

Kdo seje vítr



Od scenáristy
úspěšného
skandinávského
seriálu *Most*

ROSEN
HJORTH & ROSENFELDT
KRIF

HJORTH & ROSENFELDT HJO

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Som man sår

Copyright © Michael Hjorth & Hans Rosenfeldt, 2021

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Petra Hesová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1299-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-1300-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1301-7 (MobiPocket)

*Jen je pověste vysoko
Pomalu je věšte
Ale pověste je vysoko
Prahnu po pomstě
Časně zrána
Zrodila se nula*

„Töntarna“ (Kent)

Jak dlouho už je odsud pryč?

Roky. Několik let. Kolik ale? Určitě míň než deset. Ale to je fuk. Klidně by to mohlo být víc, napadlo ji při pohledu z okna autobusu na známé panorama města.

Co tu vlastně pohledává?

Proč se vrací?

K čemu vlastně?

Uběhlo deset let, no a co? Co jí na tom záleží? Nesejde na tom. Co se stalo s kterýmkoli z těch devěťadvaceti lidí, v jejichž společnosti byla nucena strávit tři roky, ji absolutně nezajímalo. Co teď dělají, jestli mají rodiny, čím se zabývají a kde bydlí.

Kašle na to. Kašle na ně.

A že by někdo z nich měl zájem o ni, si taky nedokázala představit. Pro nikoho z nich nic neznamenala. Vzpomeň si na ni vůbec? Možná někteří. Pár lidí by nejspíš mělo.

Nebo člověk ty, ke kterým se choval hnusně, časem pustí z hlavy? Existují, jen dokud je může trápit, a jakmile už jim ublížit nemůže, zmizí? Třeba nová oběť v každém ohledu nahrazuje tu starou.

Co tu pohledává?

Proč se vrací?

Nebyl to triumfální návrat. Žádná pěkná odvěta. Nemohla si dělat naděje, že se kolem ní shluknou a budou o ní smýšlet líp, protože je známá nebo úspěšná. Nemá jim jak ukázat, zač je toho loket. Z ošklivého kačátka se nevyklubala labuť, jen vyrostlo, zatvrdilo se a stala se z něj ošklivá kachna.

Co tu tedy chce?

Proč se sem vrací?

Snad jen dát jim najevo, že žije, že má odvalu, že se jim nepodařilo ji zlomit. Jenže je to vážně pravda? Kdoví, jak by její život vypadal, kdyby se ty roky odvíjely jinak. Lépe. Kdyby se daly snést.

Bez trojlístku, který se rozhodl, že ona jim vůbec nestojí za to. Chovaly se k ní, jako by byla vzduch. Úplná nicka.

Bez mlčícího davu, co byl tak nejistý a tolik se bál, aby nedopadl jako ona, že to všechno umožnil.

Bez Mackeho s Philipem.

Ne, do toho se pouštět nebude. Ne teď. Ještě ne. Potlačila je: myšlenky, jména, tu osudnou noc. Oni tam budou, připomněla si. Uvidí se s nimi. Dneska večer. Na mejdanu, nebo jak by se to dalo označit. Rozhodně ne jako shledání. Na to, aby se člověk s někým shledal, je třeba cítit nějakou sounáležitost. Budou tam.

Možná přece jen přijela právě kvůli tomu.

Kvůli snu.

Neustále se jí vracel.

Poprve tu noc poté, co dostala pozvánku. A když ji posléze přijala, začal se jí zdát častěji. Sen, v němž přišlo zadostiučinění. Kdy se postavila sama za sebe. Konečně dostali, co si

zasloužili. Občas býval tak skutečný a živý, že se probouzela s vítězoslavným pocitem. Ten samozřejmě zmizel, jakmile vstala a vrátila se do reality.

Autobus projel kolem cedulí hlásajících, že právě vjíždějí do Karlshamnu. Jsou zpátky ve městě, odkud odjela, které opustila. Utekla. Pocit tíhy v žaludku, kterou připisovala výčtkám a úzkosti, bude ve skutečnosti něco jiného, namlouvala si. Rozhodnost. Očekávání. Zvolna narůstající nenávisť, kterou tak dlouho potlačovala, ale teď ji hodlala nechat sílit.

Proto je zpátky.

Kvůli tomu sem přišla.

Vrátit úder.

Ulice Kungsgatan.

Angelica Carlssonová se ani nenamáhala potlačit spokojený úsměv. V Karlshamnu sice existovaly větší a luxusnější rezidence, hezčí byty i apartmá a exkluzivnější adresy, jí se ovšem po necelých čtyřech měsících v podstatě podařilo nastěhovat do velkého třípokojového bytu v ulici Kungsgatan. To vůbec není špatné.

Sto dvanáct dnů poté, co se s Nilsem seznámila.

A sto třináct od chvíle, kdy ho kontaktovala na jedné z mnoha internetových seznamek, kde byla registrovaná a které navštěvovala pravidelně. Byl o sedmnáct let starší. Vypadal mile, rozvedený, měl dospělou dceru a jeho profil působil dokonale. Přesně takového muže hledala, byť jistotu člověk samozřejmě mít nemůže. Teprve na pátém nebo šestém rande jí došlo, že kápala na toho pravého. Se sklopenýma očima mu trochu ostýchavě položila dlaň na jeho a špitla, že doufá, že by se mohli setkávat častěji... Vážně by ráda... kdyby se mezi nimi zrodilo

něco víc. Nils se trochu rozpačitě zasmál a jistě by neurčitě rozhodl rukama, kdyby ho zrovna za jednu z nich nedržela.

„Co by sis na mně vzala?“

Nedopustila, aby se radost, která se drala na povrch, projevila v její tváři. Jen mu s vážným pohledem sdělila, že je hlupáček, a zeptala se, proč sám sebe shazuje, když se zdá být tak úžasně milý chlap. Proto s ním přece chce trávit víc času. Ten večer šli ruku v ruce k němu domů. To bylo poprvé, kdy se ocitla v bytě na Kungsgatan.

O pár týdnů později uvedla na scénu Dicka.

Svého bývalého přítele a naprostého idiota.

S Nilsem se sešla po práci u něj doma, sklíčená a rozržitá. Samozřejmě si všiml, že je něco v nepořádku, ale ona o tom mluvit nechtěla. Nemínila ho do ničeho zatahovat. Toho se držela, dokud jí nezačalo připadat, že Nils je krůček od toho doopravdy vyslyšet její prosby a přestat se vyptávat.

A tehdy mu všechno zdráhavě vyklopila.

Než s tím byla hotová, den se stačil přehoupnout do noci.

A to už Nils věděl, že si Dicka narazila jako mladá naivka, okouzly ji jeho velkolepé, nerealistické plány, bláznivé výstřelky a bezstarostný životní styl, přičemž pod tou lehkou, šarmantní fasádou skrýval temnou stránku a touhu ovládat druhé. S očima plnými slz se Nilsovi svěřila, že po několika letech otěhotněla, jenže Dick dítě v žádném případě nechtěl, dal jí ultimátum, a nakonec ji jen několik měsíců po potratu stejně odkopl. Nils ji na pohovce objal, ona si osušila slzy a nechala se utěšit. Začala dumat, kudy na to jít dál, ale Nils jí nahrál otázkou, proč si na Dicka vzpomněla zrovna dneska, zrovna teď.

Stalo se snad něco? On se ozval?

No právě. Právě že ano.

Prohlásila, že jí před několika lety znovu vstoupil do života. Začal jí nadbíhat. Prý mu chyběla a moc lituje toho, jak s ní zacházel. Došlo mu, že se choval špatně. Od té doby ale

dozrál, a tak by rád věděl, jestli by to spolu zase nemohli zkusit. Prosil na kolenou. A ona mu na to skočila. Věřila, že se doopravdy změnil a že jí dokáže poskytnout zázemí, po kterém touží.

Začalo to dobře, asi po půlroce se rozhodli bydlet spolu a pořídili si v Göteborgu byt. Jenže už po několika měsících se začala drát na povrch jeho temná, žárlivá stránka. Tentokrát začal být násilnický. Ona v sobě nějak vydolovala sílu se od něj oprostít. A neexistuje, aby se mu podařilo ji po něčem takovém přemluvit k návratu. Ať si říká, co chce, a slibuje třeba hory doly. S Dickem skoncovala. Jenže on s ní ani zdaleka ne. Pravidelně se jí ozýval se svými požadavky, vyhrožoval a vydíral ji, dělal všechno možné, jen aby jí zkomplikoval život. Teď se jedná o něco ohledně půjčky na göteborgský byt, není si jistá, protože když začal nadávat, položila mu telefon a jeho číslo zablokovala. Přesto se mu však povedlo dostat se jí pod kůži.

Proto byla po příchodu sem tak skleslá, i když by měla být šťastná a spokojená. Se životem i s ním. S Nilsem.

Tu noc spolu poprvé spali. Potom se mu rozplakala v náručí. Pověděla mu, jak je ráda a vděčná za to, že se potkali. Cítí se s ním v bezpečí, opečovávaná.

„Já o tebe pečuju rád,“ pošeptal jí a něžně ji pohladil po vlasech. Beze slova se k němu přitulila. Přesně tohle chtěla slyšet.

V průběhu následujících týdnů se k němu víceméně nastěhovala. Chodila častěji a na delší dobu, začala si nosit rezervní oblečení na den či dva, vyčlenil jí poličku, šuplík, udělal pro ni místo ve skříni. Po jeho bývalé ženě zatím ani vidu ani slechu, dcera o Angelice sice věděla, ale podle všeho jí nevadilo, že si otec našel někoho nového. Ne že by se Nils s dcerou stýkali kdovíjak často, zavolali si tak maximálně jednou za čtrnáct dnů. Za tu dobu, co Angelica v bytě bydlela, Nilsova dcera ani jednou nepřijela na návštěvu, přestože bydlela slabé dvě hodinky cesty v Helsingborgu.

Angelica došla posledních pár metrů ke vstupním dveřím. Spokojený úsměv musí pryč. Nahradí ho obavy a úzkost. Je načase přistoupit k dalšímu kroku. Dnes se jí zase ozval Dick. Vyhrožoval policií, finančním úřadem a kdovíčím ještě. Nerozuměla mu úplně přesně, ale šlo o něco v tom smyslu, že hodlá prodat göteborgský byt a že ona mu snad dluží peníze či co.

Nahoru přijde celá rozrušená a uplakaná a bude potřebovat útěchu, kterou jí dokáže poskytnout jen Nils. A dostane ji. Jenže dnes večer jí to klid nedodá. Dick po ní chce dvě stě třicet pět tisíc korun. Což je hrozně, hrozně moc peněz. Kde by je vzala?

Potud zněl plán jasně a dál se bude muset zařídit podle momentální situace. V ideálním případě jí Nils rovnou, dobrovolně nabídne, že jí půjčí, aniž by cokoli zpochybňoval nebo si něco ověřoval. S největší pravděpodobností navrhne obrátit se na advokáta, možná na policii. V takové chvíli by musela odvést jeho pozornost, postupovat pomalu a opatrně mu vnuknout myšlenku, že to on by mohl být tím, kdo jí pomůže se jednou provždy osvobodit. Princ na bílém koni. Půjčka. Částka, kterou on může postrádat, zato pro ni je to otázka bytí a nebytí.

Alespoň do chvíle, než se objeví nějaký nový problém a ona bude potřebovat víc.

Angelica strčila klíč do zámku a zavřela oči. Cítila, jak se jí do nich derou slzy. Je sakra dobrá.

Cvičení dělá mistra.

Když oči znovu otevřela, zbývala jí ze života sotva jedna osmina sekundy. Projektil vyletěl z hlavně rychlostí téměř osm set metrů za vteřinu. Víc než dvakrát rychleji než zvuk, takže Angelica ani nestihla zaslechnout dutou ránu, než ji střela zasáhla do spánku a ona se na své milované Kungsgatan poroučela k zemi.

Kerstin Neumanová
Bernt Andersson
Angelica Carlssonová
Philip Bergström
Aakif Haddad
Lars Johansson
Ivan Botkin
Annie Linderbergová
Peter Zetterberg
Milena Kovacsová

Třetí tělo, třetí vražda.

Vanja se ohlédlá po sanitce, která beze spěchu projížděla uzavřenou ulicí Kyrkogatan, kde se za modro-bílou policejní páskou shromáždil shluk zvědavců. Několik lidí si mobilním telefonem fotilo či natáčelo, jak žluto-zelené auto se zhasnutým modrým majákem a bez houkačky vyráží k nejbližší nemocnici s márnicí. Vanja neměla tušení, kde leží, na to se ve městě ještě dost nevyznala. Zato Ursula ano, protože se tam byla podívat na první dvě oběti, aby si sama udělala představu o jejich zraněních. Jinak o nich věděli jen to, co se dočetli ve spisu, když jim místní policie na stanici vyšetřování oficiálně předávala.

První z nich, asi šedesátiletá Kerstin Neumanová, byla zastřelena. Patrně ve chvíli, kdy si šla do schránky u hlavní silnice vyzvednout poštu. Neměli se čeho chytit, protože malý statek, kde o samotě žila, stál stranou, nějakých deset kilometrů od městské zástavby. Samotu zvolila záměrně, pochopila Vanja, když se s případem obeznámila blíž. Sice jí nikdo nevyhrožoval přímo, ale všichni — nebo přinejmenším

skoro všichni — v Karlshamnu o Kerstin Neumanové věděli. Věděli, co udělala. Lépe řečeno v čem byla namočená, protože oficiálně nikdy nebyla pohnána k zodpovědnosti. Šlo o nehodu autobusu.

Oběť číslo dva se jmenovala Bernt Andersson, bylo mu třiapadesát, ovšem na fotografiích, které visely na nástěnce v jejich improvizované kanceláři v nedaleké budově policejní stanice, působil minimálně o deset let starší. Důsledek těžkého života. Pěknou řádku let totiž jel ve všech myslitelných návykových látkách. Podle svědectví lidí, kteří ho občas zahlédli projíždět kolem v Asarumu, kde bydlel, se v poslední době jednalo hlavně o alkohol. Pro policii byl známá firma. Strávil nespočet nocí na místní záchytce, předvedli ho za narušování veřejného pořádku a obviněn byl i z držení drog, ale pokaždé vyvázl s pokutou. Padlo i několik trestních oznámení za krádeže a domácí násilí na ženách, u nichž se mu čas od času podařilo přechodně zabydlet.

Avšak žádný rozsudek.

Našli ho ležet na cvičebním náradí na workoutovém hřišti u lesa, tři dny po vraždě Kerstin Neumanové. Po střele do spánku byl na místě mrtev a ukázalo se, že v obou případech šlo o jednu a tutéž pušku.

Právě tehdy místní policejní velitelka Krista Kyllönenová dokázala přesvědčit své nadřízené, aby k případu povolali státní kriminálku. Po necelém týdnu vyšetřování se k něčemu takovému obvykle nepřistupovalo, jenže v obou případech se jednalo o střelbu ze zálohy a neexistovali žádní svědci, kromě projektilu ani žádný technický materiál, žádné prázdné nábojnice, stopy pneumatik, ani záznam podezřelého na některé z té hrstky kamer rozestých po městě.

Neměli se čeho chytit a potřebovali pomoc.

Bylo by přehnané tvrdit, že se ocitli ve městě sevřeném hrůzou, ale třetí oběť střelby v průběhu osmi dnů bezpochyby obavy a strach přiživí a odsud už není daleko ke vzteku.

Vanja si povzdechla. Mohla by se z toho vyklubat pěkná noční můra. To se nesmí stát. Byla pod drobnohledem. Jednalo se o její první vyšetřování na pozici vedoucí Státní komise pro vyšetřování vražd, kterou převzala v prosinci.

A nahradila tak Torkela.

Znovu zalétla pohledem do horní části ulice, k policejním zábránám na křižovatce s ulicí Södra Fogdelyckegatan. Vanja neměla ponětí, co *fogdelycka* znamená a jestli to vůbec je opravdové slovo. Znělo smyšleně. I tam postávali zvědavci, ale nebylo jich tolik a ani telefony nedrželi v ruce v takovém počtu. Nacházeli se dále od místa činu, takže nebylo tak snadné pořídit fotku, na níž by bylo vidět něco zajímavějšího než obyčejnou ulici v malém městě. Teoreticky mohli zahlédnout Ursulu, která právě v podřepu fotografovala místo, kde ležela oběť. Podle údajů z řidičského průkazu nalezeného v kapse kabátu šlo o devětatřicetiletou Angeliku Carlssonovou.

„Vanjo?“

Když se otočila, uviděla, že k ní míří Carlos. Byl začátek dubna, slunce se sice klonilo k obzoru, ale zima nebyla, přinejmenším ne taková, jak by si člověk mohl při pohledu na Carlose Rojase myslet. Čepici měl naraženou přes uši, na rukou rukavice s podšívkou a z naducané péřové bundy mu vykukovala šála. Vanje bylo jasné, že pod ní se skrývá pletený svetr, flanelová košile a tričko, a celkem by si vsadila i na to, že pod značkové džíny si kolega natáhl podvlékačky.

Carlos byl nejnovějším přírůstkem její skupiny. Poprvé spolu pracovali v Uppsale, kde byli na stopě sériovému násilníkovi. Vanja se snažila na ony týdny v říjnu před třemi a půl lety nemyslet. Tehdy stačilo málo a zařadila by se mezi oběti. Tolik hrůzy a jeden z nejpodivnějších případů, které kdy vyšetřovala, ovšem právě tehdy se spolu s kolegy ze státní kriminálky seznámili s Carlosem. A když Torkel skončil — *byl odejit*, opravila se v duchu —, nezbylo jim než přibrat do týmu dalšího člověka. A tím člověkem byl Carlos. Kolegiální,

schopný, pracovitý a pečlivý. Měl spoustu vlastností, jichž si Vanja cenila, a to zejména teď, když ona nesla hlavní zodpovědnost za všechno, co jim přistálo na stole. Ale byl to zmrzlík. Zimou trpěl neustále, bez ohledu na okolní teplotu.

„Co se děje?“ zeptala se, když k ní Carlos došel.

„Mluvil jsem tam nahore s paní,“ ukázal směrem, kde přes ulici na vyvýšenině obehnané černým kovaným plotem stála zvonice. „Tvrdí, že prý toho střelce slyšela.“

„Slyšela?“

„Přesně tak. Chceš to s ní probrat?“

Vanja se zamyslela. Chce se svědkyní mluvit? Nejspíš se dozví jen to, že žena zaslechla hlasitou ránu. Ale měla by za ní zajít. Nesmí nechat kámen na kameni.

Následovala Carlose do kopce k béžově omítnuté zvonice, u níž by člověk čekal, že bude součástí kostela, avšak stála na kopci osamoceně, přičemž k nejbližšímu svatostánku to bylo přes půl bloku. Z trávníku tu a tam vyrůstaly trsy narcisů a zdálo se, že co nevidět rozkvetou. *Jaro tu pokročilo víc než ve Stockholmu*, pomyslela si Vanja a rázem si připadala jako důchodkyně. Něco takového by mohl pronést její otec. Tedy jeden z nich, Valdemar. Ten, jehož vždycky považovala za neodmyslitelnou součást svého života, ale po mnoha peripetiích, lžích a odhaleních se přestali stýkat.

Neulehčovala to ani skutečnost, že seděl ve vězení.

Byl to naopak Sebastian Bergman, komu se teď čas od času ozývala, přestože se celá léta všemožně snažila se ho zbavit. V poslední době mezi nimi kupodivu vznikl téměř normální vztah. Zvláštní, jak se život ubírá různými cestami. A stála za tím její dcerka. Amanda. Sebastianova vnučka. V červenci jí budou tři. Vanja se vytrhla z myšlenek a potlačila stesk, který se hlásil o slovo, jakmile na Amandu jen pomyslela, což bývalo každou chvíli.

Žena, jež na ně čekala, měla vedle sebe postavenou hnědě kostkovanou nákupní tašku. Bylo jí kolem padesáti a krátce

zastřížené vlasy měla samý zub — podle Vanjina odhadu nejspíš následkem zákroku doma v koupelně před zrcadlem —, oblečení sice měla neroztrhané a čisté, ale přesto působila trochu omšele. V ruce držela kovové kleště na sbírání odpadků a nákupní tašku měla už zpola plnou prázdných plechovek a PET lahví. Vanja se svědkyni představila jménem a hodností a vybídla ji, aby začala mluvit.

„Už jsem to říkala tamhletomu,“ kývla žena směrem ke Carlosovi. „Přijdu sem — po večerech se tady schází mládež, takže se tu dobře hledají plechovky — a najednou slyším ránu.“

Vanja v duchu zaklela. Klidně mohla nechat Carlose, ať to s ní vyřídí sám. Měla si určit priority. Rozdělit úkoly. Torkel to uměl.

„Ránu?“

„Jako výstřel.“

„A víte, odkud vyšla?“

„Ne, šlo to jakoby ozvěnou mezi barákama.“

Vanja se rozhlédla kolem. O žádném „mezi barákama“ tu nemohla být řeč. Na začátku ulice sice bylo vidět dva nízké dřevěné domky a asi o třicet metrů dál směrem k parčíku, kde teď stáli, velkou červenou budovu se zřetelným nápisem *Církevní spolek*, ale na druhé straně ulice se ve své majestátnosti osaměle tyčil jediný třípatrový kamenný dům. Zvuk se tu neměl od čeho odrážet.

„A neviděla jste, že by odsud někdo utíkal pryč?“

„Ne.“

„Takže žádný pohyb? Nemusel běžet. Žádné odjíždějící auto?“

„Ne, ale slyšela jsem tu ránu.“

„Díky. Kolega s vámi probere podrobnosti, kdybychom s vámi potřebovali znovu mluvit. Děkujeme za pomoc.“

Vanja se vydala ulicí zpátky dolů. Rozhlížela se. Odkud se mohlo střílet? Z některého z domů ve vedlejších ulicích, které policie uzavřela? Možná. Případně odněkud z parku, z něhož

právě odcházela, ale to už se tak pravděpodobné nejevilo. Příliš málo stromů poskytujících úkryt, málo vzrostlých hustých keřů. Za denního světla by to bylo riskantní. Vlastně bylo zbytečné spekulovat, když nevědí, pod jakým úhlem se střílelo, a nejspíš se to ani nedozvědí, protože nebylo zřejmé, v jaké pozici Angelica Carlssonová stála, když dostala zásah. V zámku modrých domovních dveří vězel klíč, což by naznačovalo, že se chystala vejít dovnitř. Pokud stála před nimi, musela střela přilétnout odněkud zprava. Tedy z ulice Södra Fogdelyckegatan...

Nemá někoho poslat, aby obešel sousedy v obou žlutých domech na rohu, odkud je výhled na místo činu? Co by udělal Torkel?

Než dospěla k rozhodnutí, došla ulicí až k domu s modrými dveřmi, odkud se právě vynořil Billy a pospíchal za ní. „Už vím, kam měla namířeno.“

Jakmile Vanja do bytu ve druhém patře vkročila, přepadl ji pocit, že není u Angeliky doma. Za ty roky už viděla spousty domovů — ať už patřících obětem, pozůstalým, nebo pachatelům — a tentokrát měla ihned dojem, že tady žena nebydlela. Nedokázala přesně říct proč, ale připadalo jí to tam... tak nějak dotažené do konce. Jako by někdo vyrazil do obchodu s nábytkem, nakoupil všechno potřebné, ani víc, ani méně, a dál to neřešil. Žádné doplňky, nic osobního, nic co by přidal či odebral. Prostě se spokojil se stávajícím stavem věcí způsobem, který Vanje vnitřně připadal neženský. Možná z ní mluvily předsudky, ale přesto se jí zdálo, že byt před jejímá očima je výsledkem rychlého — mužského — řešení situace po rozvodu.

Na pohovce seděl chlapík, který se podle Billyho jmenoval Nils Fridman. Zhruba šedesátník v béžových plátěných kalhotách a kostkované košili a s řídnoucími prošedivělými vlasy, jemně se po bledých tvářích řinuly slzy. Na skleněném konferenčním stolku před ním stála netknutá sklenice s vodou. Ruce muži visely podél těla, ramena měl svěšená a zdálo se, že musí vynaložit veškerou sílu, aby zůstal sedět zpříma. Vanja se znovu představila s otázkou, zda jí Nils zvládne odpovédět na několik dotazů. Nils přikývl, odkašlal si a vylovil z kapsy látkový kapesník toho druhu, o němž se Vanja domnívala, že nikdo pod osmdesát let věku už ho nepoužívá. Letmo si osušil zmáčené tváře, vysmrkal se a zastrčil kapesník zpátky do kapsy.

„Jmenuje se ta žena, kterou jsme našli před domem, Angelica Carlssonová?“ zeptala se Vanja a posadila se na okraj jediného křesla, které v místnosti stálo.

„Ano.“ Při zaslechnutí jejího jména Nilsovi opět vhrkly do očí slzy, ale kapesník tentokrát zůstal schovaný.

„A byla na cestě za vámi?“ Opět spíš konstatování než otázka a opět souhlasné přikývnutí.

„Ona tady bydlela? Nebo odkud jste se s ní znal?“

Nils popotáhl a několikrát polkl, jako by si chtěl být jistý, že mu neselže hlas. Pak upřel na Vanju uplakané oči.

„Měli jsme spolu vztah,“ zahuhňal. „Občas u mě pobývala.“

„A kde bydlela, když zrovna nebyla u vás?“ zajímala se Vanja a koutkem oka zahlédla, jak si Billy začal dělat poznámky. Nils se nadechl k odpovědi, ale pak se zarazil, jako by se zamýšlel, a na čele mu naskočila vráska.

„Ona... má byt někde směrem na Bräkne-Hoby... Ronneby nebo tam někde...“

„Vy jste u ní nikdy nebyl?“

„Ne, většinou jsme byli tady. Vlastně vždycky, když jsme zrovna nešli někam ven.“

Poslední slova pronesl zvolna a Vanje připadalo, jako by si právě uvědomil, že je poněkud zvláštní ani jednou nezajít k Angelice domů, a dokonce vůbec nevědět, kde bydlí.

„Jak dlouho jste se stýkali?“

„Potkali jsme se koncem prosince na jedné takové internetové seznamce.“

„Takže skoro čtyři měsíce.“

„Ano.“

„Ale u ní doma jste nikdy nebyl.“

„Nebyl.“

Vanja s Billym si vyměnili pohled. Skutečnost, že Angelica Nilse ani jednou nepozvala k sobě, naznačovala, že ho tam nechce, což mohlo znamenat, že něco skrývala. Zkrátka tu bylo něco, o čem Nils neměl vědět.

„A adresu znáte?“

„Bohužel ne.“

„Nic se neděje, my si ji najdeme.“ Vanja se odmlčela. Při pohledu na zdrceného muže si uvědomila, že následující otázka pro něj bude ještě náročnější. Naklonila se k němu a trochu ztišila hlas. „Nevíte o něčem, co by vysvětlovalo, proč byla zavražděna?“

Nils jen znovu zavrtěl hlavou a do očí mu samozřejmě vstoupily slzy, jako by pro něj každá připomínka její smrti byla neúnosná. Znovu vytáhl kapesník a celá předchozí procedura se opakovala: osušit slzy, vysmrkat a zpátky do kapsy. Vanju bezděčně napadlo, jestli má Nils nějaký systém zajišťující, že si do očí nezanese obsah nosu, ale pak tu myšlenku zahnal. Musí se soustředit na podstatné věci.

„A nebyl to ten, co zastřelil ty další dva?“ vypravil ze sebe nakonec Nils.

„Možná,“ připustila Vanja. „Nezmínila se vám někdy, že by jí někdo vyhrožoval, pronásledoval ji nebo něco podobného? O ničem takovém nemluvila?“

„Akorát o tom Dickovi,“ pronesl Nils zamyšleně.